

UZASADNIENIE

B. J. stanęła przez Sądem Okręgowym w Zielonej Górze oskarżona o to, że :

I. w okresie pomiędzy 3 sierpnia 2011 r. a 14 lutego 2012 r. w Ż. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 3 sierpnia 2011 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz ww. Zakładu, w szczególności jego finansowanie poprzez nabywanie wierzytelności Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. z tytułu realizacji umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Kompleksowe rozwiązanie gospodarki wodno-ściekowej w aglomeracji S.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 3 lutego 2012 r. zobowiązującą Zakład (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. do zapłaty kwoty 2 054 400, 12 zł poświadczającej nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, zawierającą podrobiony podpis B. T. jako osoby uprawnionej do odbioru faktury oraz potwierdzenie przez Kierownika Jednostki Realizującej Projekt Urzędu Gminy S. M. S. o przysługującej należności od Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., przy czym powyższą decyzję podjęła pomimo, że faktorant nie złożył wymaganych przez Bank dokumentów, a Spółka nie była jednostką samorządu terytorialnego co stanowiło naruszenie regulaminu nabywania przez Bank wierzytelności przysługujących od jednostek samorządowych, nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, ostrzeżenia Komisji Nadzoru Finansowego o negatywnej ocenie zdolności kredytowej tego Zakładu innych banków, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie wierzytelności, braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową ww. Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 2 054 400, 12 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art.12 kk

II. w okresie pomiędzy 3 sierpnia 2011 r. a 8 sierpnia 2011 r. w Ż. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 3 sierpnia 2011 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz ww. Zakładu, w szczególności jego finansowanie poprzez nabywanie wierzytelności Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. z tytułu realizacji umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Kompleksowe rozwiązanie gospodarki wodno-ściekowej w aglomeracji S.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 3 sierpnia 2011 r. zobowiązującą Zakład (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. do zapłaty kwoty 1 199 250 zł poświadczającej nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania oraz podrobieniu przez inną osobę podpisu B. jako osoby uprawnionej do odbioru faktury i potwierdzenie przez Kierownika Jednostki Realizującej Projekt Urzędu Gminy S. M. S. o przysługującej należności od Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., przy czym powyższą decyzję podjęła pomimo, że faktorant nie złożył wymaganych przez Bank dokumentów, a Spółka nie była jednostką samorządu terytorialnego co stanowiło naruszenie regulaminu nabywania przez Bank wierzytelności przysługujących od jednostek samorządowych, nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, ostrzeżenia Komisji Nadzoru Finansowego o negatywnej ocenie zdolności kredytowej tego Zakładu innych banków, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową ww. Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 1 199 250 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

III. w okresie pomiędzy 3 sierpnia 2011 r. do 14 listopada 2011 r. w Ż. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 3 sierpnia 2011 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz ww. Zakładu, w szczególności jego finansowanie poprzez nabywanie wierzytelności Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. z tytułu realizacji umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Kompleksowe rozwiązanie gospodarki wodno-ściekowej w aglomeracji S.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 14 listopada 2011 r. zobowiązującą Zakład (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. do zapłaty kwoty 1 949 201,91 zł poświadczającej nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, zawierającą podrobiony przez inną osobę podpis B. T. jako osoby uprawnionej do odbioru faktury i uzyskaniu potwierdzenie przez Kierownika Jednostki Realizującej Projekt Urzędu Gminy S. M. S. o przysługującej należności od Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K., przy czym powyższą decyzję podjęła pomimo, że faktorant nie złożył wymaganych przez Bank dokumentów, a Spółka nie była jednostką samorządu terytorialnego co stanowiło naruszenie regulaminu nabywania przez Bank wierzytelności przysługujących od jednostek samorządowych, nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, ostrzeżenia Komisji Nadzoru Finansowego o negatywnej ocenie zdolności kredytowej tego Zakładu innych banków, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie wierzytelności, braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionej przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową ww. Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 1 949 201,91 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art.12 kk

IV. w dniu 6 września 2010 r. w Ż. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 6 września 2010 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części gminy L.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy L. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 6 września 2010 r. do zapłaty kwoty 4 904 400 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie wierzytelności, braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionej przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 4 094 400 zł,

to jest o przestępstwa z art. 296§2 i 3 kk w zw. z art.12 kk

V. w okresie pomiędzy 6 września 2010 r. a 2 grudnia 2010 r. w Ż., woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 6 września 2010 r. zawarła umowę factoringu

nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części gminy L.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy L. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 6 września 2010 r. zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 4 758 000 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie wierzytelności, braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionej przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 4 758 000 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art.12 kk

VI. w okresie pomiędzy 6 września 2010 r. a 21 kwietnia 2011 r. w Ż., woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 6 września 2010 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części gminy L.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy L. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 15 kwietnia 2011 r. zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 4 933 837, 50 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank oraz braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionej przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 4 933 837, 50 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

VII. w okresie pomiędzy 6 września 2010 r. a 14 lipca 2011 r. w Ż., woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 6 września 2010 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części Gminy L.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy L. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą nr (...) z dnia 12 lipca 2011 r. zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 104 500 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności oraz braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż. czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 5 104 500 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

VIII. w okresie pomiędzy 6 września 2010 r. a 9 listopada 2011 r. w Ż. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 6 września 2010 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części Gminy L.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy L. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 9 listopada 2011 r. zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 312 037, 90 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 5 312 037, 90 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

IX. w okresie pomiędzy 6 września 2010 r. a 2 marca 2012 r. w Ż., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 6 września 2010 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części Gminy L.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy L. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 29 lutego 2012 r. zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 442 885, 30 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie przez Bank innych wierzytelności oraz braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 5 442 885, 30 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

X. w okresie pomiędzy 6 września 2010 r. a 25 czerwca 2012 r. w Ż. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 6 września 2010 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części Gminy L.”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy L. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą nr (...) z dnia 13 czerwca 2012 r. zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 535 123,00 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, przy

czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności oraz braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionej przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., a następnie przekazała w/w kwotę na rachunek bankowy Zakładu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ż., po czym na podstawie polecenia przelewów członków zarządu w/w Spółki wskazana kwota została przekazana na rachunki Banku Spółdzielczego w T. z siedzibą w Ż. kwoty 3 205 047,16 zł tytułem częściowej spłaty faktury VAT nr (...) (Gmina L.), kwoty 2 088 170,82 zł tytułem spłaty faktury (...) (Gmina S.) i kwoty 39 870, 94 zł tytułem spłaty odsetek od kredytu nr (...) czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 5 535 123, 00 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

XI. w okresie pomiędzy 16 marca 2012 r. a 20 marca 2012 r. w Ż., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 16 marca 2012 r. zawarła umowę faktoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Odbudowa oczyszczalni ścieków przy ul. (...) w B. po powodzi”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność (...) S.A. w B. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 14 marca 2012 r. zobowiązującą (...) SA do zapłaty kwoty 1 802 565,00 zł poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach, gdy nie została przeprowadzona ocena zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż., a ocena zdolności kredytowej dłużnika była negatywna, braku właściwej reprezentacji Zarządu Banku przy podejmowaniu decyzji o wykupie faktury, braku kompletu dokumentów wymaganych przez Bank oraz braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie wierzytelności, braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 1 802 565,00 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

XII. w okresie od 18 stycznia 2010 r. do 13 maja 2010 r. w Ż., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 18 stycznia 2010 r. zawarła umowę faktoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) -03.2.2. na wykonanie zadania pod nazwą „Rozbudowa sieci osiedlowej sieci kanalizacyjnej Z. II”, a następnie nabyła nieistniejącą wierzytelność Gminy W. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej fakturą VAT nr (...) z dnia 10 maja 2010 r. zobowiązującą Gminę W. do zapłaty kwoty 7 083 534,96 zł poświadczającej nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne co do istnienia i wartości zobowiązania, przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach braku oceny zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie wierzytelności oraz braku możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank innych wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 4 500 000 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

XIII. w okresie od 18 stycznia 2010 r. do 19 stycznia 2010 r. w Ż. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku w ten sposób, że w dniu 18 stycznia 2010 r. zawarła umowę factoringu nr (...) z Zakładem (...) z siedzibą w Ż., której przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz Zakładu obejmujących w szczególności finansowanie Zakładu poprzez nabywanie jego wierzytelności z tytułu zawarcia umowy nr (...) - 03.2.2. na wykonanie zadania pod nazwą „Rozbudowa sieci osiedlowej sieci kanalizacyjnej Z. II”, a następnie nabyła zapłaconą wierzytelność Gminy W. na podstawie złożonego przez S. B. zlecenia wykupu wierzytelności potwierdzonej, poświadczającą nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, to jest co do istnienia i wartości zobowiązania wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r., zobowiązującą Gminę W. do zapłaty kwoty 7 580 952,85 zł, przy czym powyższą decyzję podjęła w warunkach braku oceny zdolności kredytowej Zakładu (...) z siedzibą w Ż. i dłużnika, faktorant nie przedłożył dokumentów wymaganych przez Bank, braku właściwej reprezentacji Banku do podjęcia decyzji o wykupie wierzytelności oraz braku zabezpieczenia spłaty nabytej przez Bank wierzytelności, czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w wielkich rozmiarach w kwocie 4 500 000 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§2 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

XIV. w dniu 12 stycznia 2012 r. w Ż. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, będąc zobowiązana na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. nr 9 z dnia 21 maja 2009 r. do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku pełniąc funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła obowiązku poprzez likwidację rachunku lokaty terminowej nr (...) w kwocie 500 000 zł i przelania w/w kwoty na rachunek Zakładu (...) z siedzibą w Ż. w Banku (...) SA Oddział w Z. pomimo, że podjęcie takiej decyzji nie poprzedzone zostało niezbędnymi ustaleniami co do dalszego obowiązywania przyjętej do wiadomości w dniu 25 stycznia 2008 r. przez członków Zarządu Banku Spółdzielczego w T. z siedzibą w Ż. M. R. i I. G. umowy nr (...) z dnia 25 stycznia 2008 r. dotyczącej przelewu wierzytelności z umowy prowadzenia rachunku bankowego zawartej pomiędzy Towarzystwem (...) SA z siedzibą w W. a S. B. prowadzącym Zakład (...) z siedzibą w Ż. oraz przyjętego zobowiązania nieodwołalnego na pisemne wezwanie (...) SA przekazania kwoty z tytułu zawartej umowy lokaty terminowej na rachunek wskazany przez w/w Towarzystwo, czym wyrządziła szkodę majątkową w/w Bankowi w znacznych rozmiarach w kwocie 500 000 zł,

to jest o przestępstwa z art.296§1 i 2 kk

Wyrokiem z dnia 16.10.2017r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze
(II K 160/15) orzekł co następuje :

1. W odniesieniu do zachowań opisanych w punktach I-XIII części wstępnej wyroku uznał oskarżoną **B. J.** winną tego, że
w okresie od 18 stycznia 2010 roku do 29 czerwca 2012 roku w Ż. woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru
i w krótkich odstępach czasu, pełniąc na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego w T. z siedzibą w Ż. nr 9 z dnia 21 maja 2009 roku funkcję Wiceprezesa Zarządu Banku i tym samym będąc zobowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, nadużyła udzielonych jej uprawnień i nie dopełniła ciężących na niej obowiązków w ten sposób, iż działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną ustaloną osobę, zawarła w imieniu reprezentowanego Banku umowy factoringowe z Zakładem (...) z siedzibą w Ż. reprezentowanym przez S. B., których przedmiotem było odpłatne świadczenie przez Bank usług na rzecz ww. przedsiębiorstwa obejmujących w szczególności jego finansowanie poprzez nabywanie przysługujących mu wierzytelności z tytułu zawartych umów o roboty budowlane:

- nr (...) z dnia 18 stycznia 2010 roku z tytułu zawarcia umowy z Gminą W. nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Rozbudowa sieci osiedlowej sieci kanalizacyjnej Z. II”,
- nr (...) z dnia 6 września 2010r., z tytułu zawarcia umowy z Gminą L. nr (...) z dnia 12 kwietnia 2010r. na wykonanie zadania pod nazwą „Skanalizowanie i zwodociągowanie północnej części gminy L.”,
- nr (...) z dnia 3 sierpnia 2011r. , z tytułu zawarcia umowy podwykonawstwa o wykonanie robót budowlanych z Zakładem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. z dnia 3 grudnia 2010r. na wykonanie zadania pod nazwą „Kompleksowe rozwiązanie gospodarki wodno-ściekowej w aglomeracji S.” realizowanego na mocy umowy nr (...) zawartej między Gminą S. a Zakładem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. nr (...) z dnia 3 grudnia 2010r.,
- nr (...) z dnia 16 marca 2012r. , z tytułu zawarcia umowy z (...) i Oczyszczalnią SA z siedzibą w B. z dnia 02.12.2011r. o nr (...) z dnia 2 grudnia 2011r. na wykonanie zadania „Odbudowa oczyszczalni ścieków przy ul. (...) w B. po powodzi”, a następnie nabyła w imieniu Banku nieistniejące wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., na podstawie złożonych przez S. B. zleceń wykupu wierzytelności potwierdzonych nierzetelnymi fakturami VAT poświadczającymi nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, co do istnienia i wartości zobowiązań, przy czym:
 - w dniu 19 stycznia 2010r. nabyła do wysokości 5 500 000 złotych nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy W. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2009 r. zobowiązującą Gminę W. do zapłaty kwoty 7 580 952,85 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 13 maja 2010r. m.in. ze środków przelanych w tym samym dniu na w/w rachunek z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą VAT nr (...),
 - w dniu 13 maja 2010r. nabyła do wysokości 4 500 000 złotych nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy W. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 13 maja 2010r. , zobowiązującą Gminę W. do zapłaty kwoty 7 083 534,96 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 8 września 2010r. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),
 - w dniu 8 września 2010r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy L. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 6 września 2010r., zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 4 904 400 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 2 grudnia 2010r. m.in. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),
 - w dniu 2 grudnia 2010r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy L. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 6 września 2010r., zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 4 758 000 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 21 kwietnia 2011r. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),
 - w dniu 21 kwietnia 2011r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy L. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 15 kwietnia 2011r., zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 4 933 837,50 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 14 lipca 2011r. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),
 - w dniu 14 lipca 2011r. nabyła do wysokości 5 000 000 zł nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy L. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 12 lipca 2011r., zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 104 500 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła

w dniu 9 listopada 2011r. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),

- w dniu 8 sierpnia 2011r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 3 sierpnia 2011r., zobowiązującą Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. do zapłaty kwoty 1 199 250 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 14 listopada 2011r. m.in. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),

- w dniu 9 listopada 2011r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy L. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 9 listopada 2011r., zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 312 037, 90 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 5 marca 2012r. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),

- w dniu 14 listopada 2011r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 14 listopada 2011r., zobowiązującą Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. do zapłaty kwoty 1 949 201,91 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), która to kwota pomimo upływu terminu płatności w dniu 21 marca 2012r. nie została nawet w części spłacona,

- w dniu 15 lutego 2012r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 3 lutego 2012r., zobowiązującą Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. do zapłaty kwoty 2 054 400,12 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której spłata nastąpiła w dniu 29 czerwca 2012r. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż. o nr (...), z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),

- w dniu 5 marca 2012r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy L. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 29 lutego 2012r., zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 442 885,30 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...), której częściowa spłata w zakresie kwoty 3 205 047,16 zł nastąpiła w dniu 29 czerwca 2012r. ze środków przelanych w tym samym dniu na rachunek Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż. o nr (...), z tytułu wykupu kolejnej wierzytelności potwierdzonej nierzetelną fakturą nr (...),

- w dniu 20 marca 2012r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec firmy (...) SA w B. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 14 marca 2012r., zobowiązującą (...) SA w B. do zapłaty kwoty 1 802 565 zł, przekazaną na rachunek bankowy Zakładu (...) z siedzibą w Ż. o nr (...),

- w dniu 29 czerwca 2012r. nabyła nieistniejącą wierzytelność wobec Gminy L. potwierdzoną przedłożoną przez S. B. nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 13 czerwca 2012r., zobowiązującą Gminę L. do zapłaty kwoty 5 535 123 zł, a następnie przekazała w/w kwotę na rachunek bankowy Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż. o nr (...), po czym na podstawie polecenia przelewów członków Zarządu w/w spółki wskazana kwota została przekazana na rachunki Banku Spółdzielczego w T. z siedzibą w Ż. tytułem spłaty faktury nr (...) w kwocie 2 088 170, 82 zł, tytułem częściowej spłaty faktury VAT nr (...) w kwocie 3 205 047,16 zł oraz tytułem spłaty odsetek w kwocie 39 870,94 zł od kredytu nr 2011- (...),

przy czym powyższe decyzje podjęła pomimo istotnych braków przedkładanych wniosków o zawarcie umów factoringowych i wniosków o wykup wierzytelności, w tym braku wymaganych przez Bank dokumentów, braku zabezpieczenia spłaty nabywanych przez Bank wierzytelności, braku oceny ekonomiczno-finansowej faktoranta i dłużnika oraz braku obiektywnej możliwości spłaty przez faktoranta wcześniej wykupionych przez Bank wierzytelności Zakładu (...) z siedzibą w Ż., pomimo ostrzeżenia Komisji Nadzoru Finansowego o negatywnej zdolności kredytowej tego Zakładu innych banków, działając z naruszeniem obowiązujących w Banku przepisów wewnętrznych regulujących factoring, czym wyrządziła szkodę w wielkich rozmiarach w łącznej kwocie 12 100 694, 34 złotych, z tymże w dniach 27 i 29 marca 2013r. szkoda została częściowo naprawiona co do kwoty 9 800 806, 25 złotych w

następstwie spłaty należności z faktury VAT nr (...) w kwocie 1 802 565 zł, faktury VAT (...) w kwocie 2 237 838, 14 zł wraz z odsetkami w kwocie 196 929,75 zł, faktury VAT (...) w kwocie 5 535 123 zł wraz z częścią odsetek w kwocie 28 350,36 zł,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 296 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt. 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Uznał oskarżoną B. J. winną popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem iż czynu tego dopuściła się w okresie od 12 do 17 stycznia 2012r., przedmiotem likwidacji rachunku lokaty terminowej i przelewu na rachunek Zakładu (...) z siedzibą w Ż. była kwota 500 000 złotych wraz z odsetkami, natomiast wysokość szkody wyrządzonej Bankowi wyniosła 504.556,89 zł, tj. przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 k.k. i za to, na podstawie art. 296 § 2 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonej B. J. karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 1 roku próby;

5. Na podstawie art. 46 § 1 orzekł wobec oskarżonej B. J. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Banku Spółdzielczego w T. z siedzibą w Ż. kwotę 2.804.444,98 złotych;

6. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej B. J. zakaz zajmowania stanowisk związanych z obsługą bankową na okres 2 lat;

7. Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej B. J.:

- na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 466,52 zł ,
w tym opłatę w kwocie 120 zł,

- na rzecz oskarżyciela posiłkowego Banku Spółdzielczego w T.
z siedzibą w Ż. kwotę 2 400 zł (plus VAT) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się **obrońca oskarżonej z wyboru adw. M. K.**, która na podstawie art.425 kpk i art.444 kpk zaskarżyła go w całości.

Powołując się na treść art.424 § 2 kpk i art.438 pkt 1, 2 i 3 kp skarżąca zarzuciła sądowi I instancji ;

1. obrazę przepisów prawa materialnego :

a) art.9 § 1 kk i art.296 § 2 i 3 kk poprzez przypisanie oskarżonej sprawstwa przestępstw zarzucanych jej w akcie oskarżenia tj. dokonanie 14 czynów popełnionych wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej a polegającą na nadużyciu uprawnień i niedopełnieniu obowiązków przy zawieraniu w imieniu Banku Spółdzielczego w T. z siedzibą w Ż. umów factoringowych z Zakładem (...) poprzez wykup nieistniejących wierzytelności tego przedsiębiorstwa co powodowało szkodę w mieniu banku a działanie oskarżonej w tym zakresie było ukierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej i w ramach z góry powziętego zamiaru, choć brak ustaleń w tym zakresie aby przypisać oskarżonej zamiar i skutek zachowania nakierunkowany na takie zachowania aby inny podmiot osiągnął korzyść majątkową, gdyż to na skutek szeregu przestępczych działań innych osób przeciwko którym toczy się odrębne postępowanie karne doszło do przedkładania sfalszowanych dokumentów oraz poświadczenia nieprawdy co uzasadniało wykup wierzytelności przez

bank i na ocenę takich działań przestępczych oskarżona nie miała żadnego wpływu i to one spowodowały wyrządzenie szkody a zatem oskarżona w okresie objętym aktem oskarżenia nie mogła działać w sposób polegający na kierunkowym działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę

a w momencie powzięcia podejrzeń o możliwości popełnienia przestępstwa przez inne osoby zawiadomiła organy ścigania oraz wcześniej podjęła samodzielne działania i przesłała do Gminy L. i (...) S.A. wezwania do zapłaty wraz z kopiami niezapłaconych faktur wynikających z zawartych umów factoringu czego następstwem było odsunięcie oskarżonej od dotychczasowych czynności,

b) art.28 § 1 kk polegającą na jego niezastosowaniu wobec oskarżonej i przyjęciu, że nie pozostawała w błędzie co do okoliczności przypisywanych jej czynów a przez to na uznaniu, że swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego choć w istocie działała w pełnym przekonaniu w celu osiągnięcia zysku przez Bank Spółdzielczy w T. i podejmowane działania miały zapewnić zwrot wypłaconych środków w ramach zawieranych umów factoringowych a tym samym nie godziła się i nie przewidywała wyrządzenia bankowi szkody,

c) art.46 § 1 kk poprzez orzeczenie wobec oskarżonej obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Banku Spółdzielczego w T. kwoty 2.804.444,98 zł; gdyż takie rozstrzygnięcie jest niewłaściwe, skoro korzyść z otrzymanych środków w oparciu

o umowy factoringowe odniósł S. B. i w toku postępowania egzekucyjnego z jego majątku są te środki cały czas egzekwowane a tym samym szkoda wyrządzona ulega zmniejszeniu a zatem nie ma uzasadnienia aby tym obowiązkiem obciążyć oskarżoną co w praktyce może oznaczać, że odnoszący faktyczną korzyść z przestępstwa będą niejako zwolnieni z naprawienia szkody, gdyż postępowanie karne wobec nich jest nie zakończone,

2. obrazę przepisów art.4 kpk, art.7 kpk i art.410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, brak wnikliwej oceny zgromadzonych dowodów oraz zeznań świadków oraz niewyjaśnienie sprzeczności w ich zeznaniach, w tym przyjęcie, że w okresie od 12 do 17.01.2012r. dopuściła się przestępstwa zakwalifikowanego z art.296 § 1 i 2 kk, iż działając wspólnie i w porozumieniu z Prezesem banku nadużyła uprawnień i nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku poprzez likwidację lokaty terminowej w kwocie 500.000 zł; co spowodowało jej przelanie na rachunek Zakładu (...) choć obowiązywała w tym zakresie umowa ze stycznia 2008r. zawarta pomiędzy (...) S.A. w W.

a S. B., a przekazanie tej kwoty mogło nastąpić tylko na wezwanie (...) S.A., a prawidłowa ocena zeznań świadka K. M. wskazywała, że w dacie likwidacji lokaty i przelaniu środków na konto S. B. nie dysponowała pisemną decyzją Prezesa Banku i oskarżonej, gdyż taka pisemna decyzja podmiotów uprawnionych nie powodowałaby zastrzeżeń zarówno tego świadka jak i świadków A. B. i E. B., co jednoznacznie potwierdza wyjaśnienia oskarżonej, że likwidacja lokaty nastąpiła na telefoniczne polecenie Prezesa Banku a oskarżona w celu ochrony pracownicy przez konsekwencjami służbowymi uzyskała późniejszą pisemną akceptację uprawnionych podmiotów,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez bezzasadne przyjęcie, że zgromadzony materiał dowodowy świadczy o zamiarze popełnienia zarzucanych oskarżonej przestępstw choć podjęte przez nią działania temu przeczą

i wskazują, że po powzięciu przypuszczeń co do działań podmiotu korzystającego z zawieranych umów factoringowych w sierpniu 2012r. podjęła samodzielnie działania w postaci wezwań do zapłaty w celu szybkiego odzyskania środków dla Banku Spółdzielczego w T.

a następnie zawiadomiła o możliwości popełnienia przestępstwa co spotkało się z negatywną reakcją prezesa banku a także całkowicie zaprzecza o wcześniejszym świadomym działaniu podjętym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę.

Reasumując, na podstawie art.427 § 1 kpk i art.437 § 2 kpk apelująca wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od wszystkich zarzucanych jej czynów,

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy okazała się zasadna jedynie w niewielkim zakresie. Doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku wyłącznie w zakresie dot. obowiązku naprawienia szkody.

Na wstępie należy zauważyć, iż sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art.424 § 1 i 2 kpk i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynów przypisanych oskarżonej sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Rozważając poszczególne zarzuty sąd odwoławczy stwierdził, iż ten dotyczący rzekomej obrazę przepisów prawa materialnego (w apelacji wskazano art.9 § 1 kk, art.296 § 2 i 3 kk, art.28 § 1 kk) wynikającej z jego nieprawidłowego zastosowania do stanu faktycznego w niniejszej sprawie, przez przyjęcie, że oskarżona popełniła zarzucane jej czyny, dotyczy w istocie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (vide: art.438 pkt 3 kpk). Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie od kilkudziesięciu lat utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny wielokrotnie podkreślał za Sądem Najwyższym, iż nie ma obrazę prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Jeżeli zatem odwołująca się kwestionuje np. zastosowaną w wyroku kwalifikację prawną, czy też winę i sprawstwo, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nie obraza prawa materialnego określonej w art.438 pkt 1 kpk (vide: OSNKW 1974, poz.233; J. Grajewski, E. Skrętowicz „Kodeks postępowania karnego

z komentarzem” Gdańsk 1996 str.285). Mając powyższe na uwadze zarzut ten oznaczony w apelacji jako pkt 1, zostanie rozpoznany łącznie z tym wskazanym w pkt 2 i 3.

Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę oskarżonej ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, jak i zarzut naruszenia przepisów art.4, 7, 410 kpk należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy

i zasad doświadczenia życiowego (vide: wyroki Sądu Najwyższego z 20.02.1975r., II KR 355/74, publ. OSNKW 1975/9/84; z 22.01.1975r., I KR 197/74, publ. OSNKW 1975/5/58; z 5.09.1974r., II KR 114/74, publ. OSNKW 1975/2/28; z 22.02.1996r., II KRN 199/95, publ. PiPr. 1996/10/10; z 16.12.1974r., Rw 618/74, publ. OSNKW 1975/3-4/47). Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także

i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk.

Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej co do oceny wyjaśnień oskarżonej i zeznań przesłuchanych świadków. Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i obszernie, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącej uszło i to, że twierdzenie ww. osób Sąd Okręgowy weryfikował ze szczególną ostrożnością, natomiast sugestie apelującej, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, jest całkowicie bezpodstawna. Skarżąca koncentrowała swoją uwagę na ocenie wyjaśnień oskarżonej i zeznaniach osób obciążających ją swoimi zeznaniami. Wbrew bowiem sugestiom obrońcy wypowiedzi A. B., E. B. nie ekskulpują oskarżonej. Analogicznie takiego waloru nie miały również zeznania E. O. i E. C.. Bynajmniej nie podważały też twierdzeń K. M., co starała się wykazać skarżąca by przerzucić na ww. ciężar odpowiedzialności.

Ta argumentacja, z oczywistych wprost powodów nie może być skuteczna, albowiem dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem są więc także twierdzenia dla oskarżonej niekorzystne, oczywiście pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo

i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został spełniony a pogląd sądu

I instancji w kwestii wiarygodności dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW 2004/11-12/107). Uwaga ta odnosi się także do ustaleń dot. zamiaru z jakim oskarżona działała tempore criminis. Został on prawidłowo określony przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze. Przepis art.296 § 1-3 kk można popełnić umyślnie, przy czym przestępstwo z art.296 § 2 kk, z uwagi na znamię celu działania, można popełnić tylko umyślnie w postaci zamiaru bezpośredniego. Omawiane przestępstwo może być popełnione zarówno

w formie działania, jak i zaniechania. Wobec użycia ustawowych znamion „nadużycie udzielonych uprawnień” i „niedopełnienie ciężącego obowiązku” wyłania się potrzeba ich bliższego sprecyzowania. Zdaniem O. Chybińskiego (w: O. Chybiński, W. Gutekunst, W. Świda, Prawo karne. Część szczególna, Warszawa 1971, s. 375) z przekraczaniem uprawnień mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca podejmuje czynność, która nie należała do jego uprawnień. Natomiast niedopełnienie obowiązku zachodzi w sytuacji, gdy sprawca nie podejmuje w ogóle czynności, które w danym wypadku powinien podjąć, albo gdy je podjął, lecz nienależycie. W przypadku zachowania podejmowanego z

zamiarem bezpośrednim na płaszczyźnie intelektualnej sprawca musi obejmować świadomością to, że jest podmiotem uprawnionym

i zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą innej osoby, że swoim zachowaniem nadużywa tych uprawnień lub nie dopełnia obowiązków, a także to, że w wyniku nadużycia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków wyrządza tej osobie szkodę majątkową, zaś na płaszczyźnie woluntatywnej - chcieć takiego zachowania. O umyślności zachowania polegającego na wyrządzeniu szkody majątkowej przez nadużycie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przesądza ustalenie elementów zarówno co do okoliczności związanych z nadużyciem uprawnień lub niedopełnieniem obowiązków, jak i stanowiącego ich konsekwencję skutku. Nie sposób nie zgodzić się też z poglądem wyrażanym w orzecznictwie (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 września 2012r. II AKa 155/12), że zachowanie się sprawcy czynu zabronionego z art.296 kk wyznaczają trzy elementy: formalna szczególna powinność określonego zachowania się sprawcy na rzecz pokrzywdzonego, nadużycie przez sprawcę swoich uprawnień lub niedopełnienie przez niego obowiązków oraz powstanie szkody u pokrzywdzonego jako wynik realizacji przez sprawcę znamion czynnościowych. Wszystkie te elementy muszą wystąpić łącznie a pomiędzy nimi powinien istnieć związek przyczynowo - skutkowy. W świetle powyższych wywodów wykazanie zamiaru w tego rodzaju sprawach z art.296 kk nie jest bynajmniej proste. Nie oznacza, że jest niemożliwe i uzależnione wyłącznie od tego co zamierza potwierdzić, czy przyznać sprawca. Proces motywacyjny można bowiem zrekonstruować także odwołując się do działań i zaniechań podsądnego. Tak też się stało w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy precyzyjnie wyliczył przy wykupie poszczególnych faktur konkretne, rażące braki dokumentacji oraz te zachowania oskarżonej, które dowodziły nadużycia udzielonych jej uprawnień lub niedopełnienia ciężących na niej obowiązków, a które doprowadziły do wyrządzenia bankowi szkody majątkowej. Na s.30-31 uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd meriti wyliczył dodatkowo ww. okoliczności w sposób zbiorczy. Natężenie ww. przesłanek jednoznacznie dowodzi, że oskarżona uświadamiała sobie, że jej działania i zaniechania będą skutkować szkodą w postaci określonej w postaci określonej w art.296 § 1

(pkt 2 wyroku) lub § 3 kk (pkt 1 wyroku). Nie sposób zatem przyjąć, że mogła zakładać, że jej działania zapewnią zysk banku. To że oskarżona „zastała funkcjonującą w banku procedurę” w zakresie factoringu bynajmniej jej nie tłumaczy. Wręcz przeciwnie, była zatrudniona w przedmiotowym banku od 1991r. a od 21.5.2009r. była jego wiceprezesem. Znała więc wszelkie uwarunkowania związane z funkcjonowaniem usług faktoringowych, tym bardziej, że dot. one wyłącznie jednego klienta. Miała też świadomość krytycznych uwag Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie błędnej praktyki w tym zakresie, jak i trudnej (od 2007r.) sytuacji firmy (...). Świadoma była też okoliczności, z powodu których dwie pracownice (E. O. i E. C.) odmówiły realizacji umów factoringowych z przyczyn merytorycznych i z tego powodu musiały odejść z banku. Więcej, sama przyznawała, że zwracała prezesowi banku uwagę na niekompletność dokumentacji przedkładanej przez ww. do wykupu faktur. Mimo to realizowała wykup kolejnych, powodując szkodę w mieniu banku. Skarżąca popada zresztą w sprzeczność, której zdaje się nie dostrzegać. Na s.7 apelacji sama bowiem przyznaje, że „proces decyzyjny należał również do oskarżonej”. Sąd I instancji nie kwestionował przy tym dominującej roli w procedurze prezesa banku (...), jednakże z tego powodu przyjął przecież,

że oskarżona nie działała samodzielnie a wspólnie i w porozumieniu z ww. Bez jej udziału nie było bowiem możliwości popełnienia przypisanych jej czynów. Fakt, że godziła się na wykonywanie poleceń ww. jej nie ekskulpuje, mogła przecież odmówić wykonywania poleceń, które były sprzeczne z prawem

i godziły w interes banku. Były podejmowane wyłącznie z uwzględnieniem korzyści S. B.. Gdyby zachowała się zgodnie z obowiązującymi procedurami to proceder opisany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nigdy by nie zaistniał. Nie sposób nie dostrzec, że został on de facto przerwany dopiero gdy oskarżona odmówiła dalszej współpracy (a więc po okresie przypisanym w zarzutach), a następnie zawiadomiła organa ścigania.

Nie świadczy to jeszcze o tym, że uprzednie działania oskarżonej objęte zarzutami nie były „działaniami wspólnymi, uzgodnionymi w celu wspólnego

i nakierowanego działania”. Twierdzenie, że sąd I instancji pominął,

że gwarancją bezpieczeństwa realizowanych umów był fakt, że płatnikiem

i wykupującym wierzytelności były jednostki samorządu terytorialnego nie może się ostać. Oskarżona sama bowiem potwierdziła, że była świadoma proceduru tzw. rolowania faktur, polegającego na wykupie faktury w celu spłaty poprzedniej. Proceder ten nie był nawet maskowany, albowiem faktury spłacane były z rachunku S. B. a nie danej

gminy, jako dłużnika. Nadto w niektórych przypadkach (dot. umowy nr (...)) wykup wierzytelności miał następować od innego podmiotu niż jednostka samorządu terytorialnego (Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.). Słusznie zatem przyjął sąd I instancji (s.4 uzasadnienia), że zachowanie oskarżonej opisane w pkt 1 zaskarżonego wyroku prowadziło do wzrostu salda factoringu i przekroczenia limitów zaangażowania banku w stosunku do klienta oraz limitów koncentracji, co zagrażało bezpieczeństwu finansowemu banku i doprowadziło do szkody w jego majątku.

W tym miejscu należy się odnieść do dywagacji skarżącej na temat działania oskarżonej w warunkach art.28 kk, który przewiduje, że nie popełnia przestępstwa, kto pozostaje w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego. Błąd co do faktu polega na niezgodności między obiektywną rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości sprawcy (vide: Wolter, Funkcja, s.8); taki błąd może polegać na urojeniu (jeśli w świadomości istnieją pewne elementy, które obiektywnie nie występują) lub na nieświadomości (jeśli pewne elementy obiektywnej rzeczywistości nie znajdują odbicia w świadomości sprawcy). Istotność błędu w formie nieświadomości albo urojenia, z punktu widzenia odpowiedzialności karnej, zależna jest od tego, czy wycinek rzeczywistości określony znamionami typu czynu zabronionego charakteryzowany jest za pomocą cech pozytywnych, tzn. tych, które muszą w rzeczywistości wystąpić, aby rzeczywisty stan rzeczy odpowiadał znamionom typu czynu zabronionego (znamiona pozytywne), czy też charakterystyka ta następuje przez wskazanie cech, które w rzeczywistości wystąpić nie mogą, aby powstała zgodność rzeczywistego stanu rzeczy z typem czynu zabronionego (znamiona negatywne) (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego

w Warszawie z 11.03.2013r., II AKA 61/13). Istnienie błędu nie musi być uwarunkowane wyłącznie zaistnieniem obiektywnie wywołujących go czynników zewnętrznych, lecz może być również następstwem czynnika subiektywnego tj. powstałych w umyśle sprawcy, z powodu ulegania silnym emocjom, zakłóceń procesu poznania rzeczywistości (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 14.11.2014r., III K 184/14). Sąd Najwyższy zwraca też uwagę, że obojętne jest, czy błąd sprawcy dotyczy jednego znamienia czy też wszystkich znamion, którymi ustawa określa czyn zabroniony;

w konsekwencji oznacza to, że prawne skutki wywołuje już błąd co do jednego znamienia (vide: wyrok z 9.03.1983r., Rw 82/83). Oceniając całokształt zachowania oskarżonej możliwość zastosowania ww. instytucji należało jednak wykluczyć. W niniejszej sprawie możliwość zastosowania art.28 kk bowiem nie zachodzi. Obrońca forsowała na s.6 apelacji tezę, zgodnie z którą oskarżona dokonywała wykupu przedłożonych faktur, albowiem nie miała wiedzy, że S. B. i jego pełnomocnik M. B. dopuścili się szeregu fałszerstw w celu uprawdopodobnienia istotnych dla sprawy dokumentów, w oparciu o które B. J. realizowała umowy. Okoliczność ta nie miała jednak znaczenia dla oskarżonej w momencie wykupu faktury, albowiem z góry zakładała ona konieczność jej wykupu i to bez względu na to jakimi brakami przedkładany dokument był obarczony. Wynikało to wprost z jej wyjaśnień, zwłaszcza tych składanych na etapie śledztwa. Stwierdziła nawet, że gdyby miała przygotować umowę zgodnie z regulaminem, jak też zweryfikować przedkładane dokumenty i sytuację finansową wszystkich podmiotów, to proces decyzyjny trwałby dłużej.

W okresie objętym zarzutem B. J. de facto nie weryfikowała żadnych istotnych dokumentów w procedurze factoringowej.

Chybione okazały się też zastrzeżenia obrońcy w zakresie dot.

pkt 2 zaskarżonego wyroku, odnoszącego się do likwidacji rachunku lokaty terminowej w kwocie 500.000 zł;. Ocena zeznań świadka K. M.

i wyjaśnień oskarżonej zaprezentowana na s.7 apelacji jest nieprzekonywująca. Służy wyłącznie linii obrony oskarżonej i jest nakierowana na uniknięcie przez ww. odpowiedzialności karnej. Skarżąca nie odnosi się zresztą do ustaleń Sądu Okręgowego, że wersji tej przeczą bowiem także zeznania świadka A. B. oraz podpisany przez oskarżoną dowód przelewu z dnia 17.01.2012r. (vide: k.169-170). Znamienne, że autorka apelacji pomija także milczeniem uprzednie wyjaśnienia oskarżonej składane jeszcze w śledztwie (vide: k.2326 akt II K 118/15), które sąd I instancji przywołuje na s.43-44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Przyznała wówczas, że mimo jej odmiennego zdania prezes banku podjął decyzję

o likwidacji lokaty. Ona wykonała jego polecenie i podpisała się pod decyzją o likwidacji. Nic przy tym nie wspominała, że uczyniła to post factum, co świadczy jedynie o tym, że wersja ta powstała wyłącznie na potrzeby procesu. Oskarżona miała przy tym świadomość, że lokata ta miała postać nieodwołalnej i terminowej. Była przy tym objęta cesją na rzecz firmy ubezpieczeniowej. Zgoda na jej likwidację rodziła w stosunku do ww. podmiotu odpowiedzialność odszkodowawczą. Oskarżona miała świadomość ww. okoliczności, albowiem nawet świadek K. M. zwracała jej na nie uwagę. Jak wynika to z zeznań ww. na k.122v-123, mimo to oskarżona poleciła jej zlikwidować przedmiotową lokatę, zgodnie z wnioskiem S. B.. Wbrew twierdzeniom apelującej wątpliwości generowane wówczas przez K. M. nie wynikały bynajmniej z braku pisemnego polecenia wypłaty opatrzonego podpisami prezesa i wiceprezesa banku (oskarżonej), ale świadomości naruszania obowiązujących procedur: „...ja miałam świadomość, że ta lokata nie mogła być zlikwidowana. Rozmawiałam na ten temat z panią J., która powiedziała mi, że prezes o tym wie, że tej lokaty nie można zlikwidować, ale że to nie ja się będę tłumaczyć tylko on ewentualnie przed Radą Nadzorczą. Dokument likwidujący lokatę był podpisany zarówno przez prezesa R., jak i panią J.. Na pewno były dwa podpisy [...] bez podpisów prezesów ja bym nie zlikwidowała tej lokaty...”. Nie budziło zatem najmniejszych zastrzeżeń ustalenie Sądu Okręgowego, że w momencie likwidacji lokaty K. M. dysponowała stosowną dyspozycją podpisaną przed dwie osoby, w tym oskarżoną. Fakt, że M. R. miał zwyczaj telefonicznego komunikowania swoich decyzji podwładnych – na co abstrakcyjnie powołuje się skarżąca – ustaleń tych bynajmniej nie podważa. Sytuacje, na które powołuje się obrońca nie dot. bowiem tego przypadku.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art.424 § 1 pkt 1 kpk, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wskazał jakimi w tej kwestii kierował się względami. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku sąd I instancji uczynił zadość wymaganiom wskazanego wyżej przepisu, dokonując szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub są nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonej winę i sprawstwo w zakresie zarzucanych jej czynów.

Zważywszy, iż zgodnie z art.447 § 1 kpk apelacja co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze sąd II instancji dokonał weryfikacji również w zakresie przewidzianym w art.438 pkt 4 kpk. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze jednakże precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonej oraz stopnia jej zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej jak

i szczególnej zawarte w art.53 kk. Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przewidzianego w art.296 § 1-3 kk uznać należy, iż wymierzona oskarżonej kara ma niemalże charakter symboliczny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”. Trudno o inną ocenę w sytuacji,

w której B. J. wymierzono karę nie tylko nadzwyczajnie złagodzoną ale i z zastosowaniem warunkowego jej zawieszenia. Sąd Apelacyjny złagodził natomiast orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody zawarte w pkt 5 zaskarżonego wyroku (do kwoty 1.713.411,16 zł;). Na etapie postępowania odwoławczego ustalono bowiem, że szkoda została w części naprawiona. Dowodem tego jest pismo Banku Spółdzielczego w T.

z dnia 26.09.2018r. (vide: k.431). Z uwagi na zmianę sytuacji w tej kwestii sąd odwoławczy zobligowany był do stosownej korekty zaskarżonego wyroku. Nie podzielił przy tym stanowiska skarżącej zawartego na s.2 apelacji, że Sąd Okręgowy dopuścił się w tym zakresie obrazy prawa materialnego w postaci art.46 § 1 kk (pkt 1 tiret 3 apelacji). Obrońca nie dostrzegła bowiem,

że ustawodawca czyni odpowiedzialnym za naprawienie szkody osobę, która ją wyrządziła. Nie uzależnia przy tym możliwości zastosowania ww. instytucji prawnej od uzyskania przez sprawcę (współsprawcę) przestępstwa jakiegokolwiek korzyści. Jako, że w niniejszej sprawie jedyną osobą oskarżoną, a finalnie skazaną była B. J. nie było możliwości obciążenie tym obowiązkiem innych osób - w drodze odpowiedzialności solidarnej – które

w przedmiotowym procesie nie występowały w charakterze strony.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok jedynie w wyżej wskazanym zakresie, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do dalszej jego modyfikacji czy też uchylenia wyroku do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie wyrok sądu I instancji utrzymano więc w mocy. Jednocześnie na podstawie art.105 § 1 i 2 kpk sąd odwoławczy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w pkt 1 tiret 3 (s.11) zaskarżonego wyroku w zakresie dot. daty czynu oskarżonej.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.634 kpk, art.627 kpk, art.636 § 1 kpk oraz art.8, art.1, art.2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późn.zm.). Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki w postaci ryczałtów zw. z uzyskaniem danych o karalności z KRK (30 zł;) oraz za doręczenia (20 zł;), a nadto opłata za drugą instancję (120 zł;).

Izabela Pospieska Maciej Świergosz Grzegorz Nowak